

ע"פ 15931/05/15 - סלימאן מולא נגד הוועדה המקומית לתכנון ובנייה גליל מרכזי עכו

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 15931-05-15 מולא נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה גליל מרכזי עכו
תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
סלימאן מולא,
המערער
ע"י ב"כ עוה"ד זכי כמאל

נגד
המשיבה
הוועדה המקומית לתכנון ובנייה גליל מרכזי עכו
ע"י ב"כ עוה"ד רנא ח'טיב - אבו עביד

פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק הדין שניתן על ידי בית משפט השלום בעכו [כבוד השופטת זהבה (קאודרס) בנר], ביום 25.3.2015 בתיק תו"ב 48641-03-11 (להלן: "**פסק הדין**").

2. המערער הואשם בבית משפט קמא בבניית שתי קומות מעל למבנה קיים, הנמצא בחלקה 20 בגוש 18924 (להלן: "**המקרקעין**"). מדובר בבנייה בשטח של כ- 150 מ"ר, ללא נסיגה מגבול שכן דרומי, ובפתיחת חלונות בשתי הקומות מדרום והכל - ללא היתר (להלן: "**הבנייה**"). כן הואשם המערער בעשיית שימוש חורג במקרקעין.

בישיבת יום 25.3.15, הודה המערער במיוחס לו בכתב האישום והורשע על פי הודאתו ולאחר שמיעת טיעונים לעונש נגזר דינו, כדלקמן:

א. קנס בסך 10,000 ₪, לתשלום ב- 20 תשלומים חודשיים.

ב. חיוב המערער הנאשם להרוס את המבנה המתואר בכתב האישום. ניתנה למערער אורכה של 18 חודשים לביצוע ההריסה, על מנת לאפשר לו להסדיר את הבנייה. בנוסף, הורה בימ"ש קמא למערער לאטום את החלונות המצויינים בכתב האישום בתום 3 חודשים ממועד גזר הדין.

ג. חיוב בתשלום אגרת בנייה בסך 4,503 ₪.

ד. חיוב לחתום על התחייבות על סך 25,000 ₪ או 14 ימי מאסר תמורתה, להימנע מלעבור עבירות לפי סעיפים 145(א), 204(א) ו-208 לחוק התכנון והבניה, במשך שלוש שנים מיום מתן גזר הדין.

3. עיקר טענתו של המערער היא, כי הודאתו בכתב האישום אינה עולה בקנה אחד עם עמדה שהביעה סגנית מנהל המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין בפרקליטות המדינה, עוה"ד בת-אור כהנוביץ (להלן: "עוה"ד כהנוביץ"), במכתבה מיום 23.3.15, אל המערער ובו היא הודיעה למערער, כדלקמן: "הריני לעדכןך כי בפגישה שנערכה ביום 12.3.15, בה נדונה בקשת הנאשם למחיקת כתב האישום נגדו, הנחיתי את עו"ד רנא ח'טיב, תובעת הוועדה המקומית, להמשיך בניהול ההליך הפלילי נגד הנאשם וזאת בשים לב לאחריותו לביצוע הבנייה כמחזיק במקרקעין. יחד עם זאת הודעתי, כי אם יפתרו הבעיות התכנוניות הכרוכות בביצוע העבירה, לרבות הנסיגה מהמגרש השכן ופתיחת החלונות לכיוון הבית הסמוך, אהיה נכונה לשקול עמדתי זו מחדש, בשים לב לנסיבות האישיות של משפחת הנאשם" (ההדגשה - במקור) (להלן: "מכתב כהנוביץ").

עוד נטען, כי הודיית המערער אינה עולה בקנה אחד עם דברים שנאמרו בבית משפט קמא, על ידי באי כוח הצדדים, דקות ספורות לפני הודאתו. כך, בין היתר, ציינה ב"כ המאשימה בדיון, כי היא התבקשה לבדוק את האפשרות להכשיר את הבנייה או לכל הפחות לפתור את הבעיות התכנוניות הקשות וכי המערער עומד להגיש לוועדה בקשה להקלה.

כן נטען, כי ההודאה נמסרה שלא מרצונו של המערער ומבלי שיבין את מהלך הדברים, שכן נוכח האמור לעיל, היה ברור למערער כי כוונת הנוכחים בבית המשפט וכוונת בית המשפט היא לסייע לו, על דרך יישום אחת החלופות שהוזכרו, ולא על דרך של הודאה, הרשעה וסגירת התיק נגדו. לטענת המערער, הוא לא הבין כי הטענות שנשמעו לאחר הודאתו הם טיעונים לעונש ואף לא ייתכן שהוא הודה והבין שהוא מודה, כאשר היו בפניו אופציות אחרות, טובות יותר מבחינתו. מכאן ברור, כי אין מדובר בהודאה כנה שנעשתה מתוך רצון ומתוך הבנה את המתרחש.

4. לגופן של העבירות בהן הורשע המערער נטען, כי המערער הוא "מחזיק פורמלי" במקרקעין, כי בנו הוא אשר בנה את הבניה, אולם נוכח מחלת הנפש של בנו, כפי שהיא עולה מחו"ד פסיכיאטרית שהונחה על שולחנו של בימ"ש קמא, אין למערער שליטה עליו, על הבניה, או על השימוש בה והוא לא יכול היה למנוע את הבניה, על אף שזו נבנתה מעל הקומה בה גר המערער.

5. ב"כ המערער פנה, בכתב, אל עו"ד גאנץ יוסף, אשר ייצג את המערער בבית משפט קמא וביקש ממנו לתת תצהיר, בנוסח טיעוניו של המערער (נספח יז' להודעת הערעור), אולם עו"ד גאנץ, ציין במכתבו מיום 17.4.15 (נספח יט' להודעת הערעור), כי טענות המערער אינן נכונות. נהפוך הוא; עו"ד גאנץ אמר, במפורש, במכתבו כי כתב האישום הוקרא בפני המערער וכי המערער שיתף פעולה בהליך, באופן מלא, ידע ושמע את התרחשות הדיון.

מכתב דומה שלח ב"כ המערער גם לעו"ד ח'טיב אבו-עביד, אשר ייצגה את התביעה בבית משפט קמא וכן בערעור דנן (נספח יח' להודעת הערעור). עוה"ד אישרה אף היא, בתגובתה (נספח כ' להודעת הערעור), כי המערער הודה בכתב האישום מתוך הבנה ולאחר התייעצות עם סנגורו וכי הסנגור טען ארוכות לעונש, בעוד המערער נמצא באולם ושומע את טיעונו.

6. ב"כ המערער מבקש כי אורה לבטל את הכרעת הדין ואת גזר הדין שניתנו בבימ"ש קמא ואורה להחזיר את הדיון לבית משפט קמא, תוך מתן אפשרות למערער למצות את ההליך, לרבות בדרך של הכשרת הבנייה, הגשת בקשה להקלה ופנייה נוספת למחלקה לאכיפת דיני מקרקעין בפרקליטות המדינה, על מנת שישקלו בשנית, את בקשת המערער לביטול/חזרה מכתב האישום.

7. הערעור הוגש ביום 13.5.2015 ובמסגרת ההליך בפני הסכימו הצדדים, מפעם לפעם, למתן דחייה על מנת לאפשר למערער להסדיר את העניין ולקבל היתר. בסופו של דבר ועל אף שלטענת הסנגור (אשר אף הגיש מסמכים) חלה התקדמות בבקשת המערער להקלה, ציינה ב"כ המשיבה, כי השכן הגיש התנגדות וכי הבעייה בינו לבין המערער, בנוגע לבנייה, טרם נפתרה. בנוסף ציינה המשיבה, כי קיימים קשיים נוספים להכשרת הבנייה וכי ההיתר אינו מצוי בפתח. ב"כ המערער טען כי הבעיות פתורות והוסיף ואמר כי אין להכביד על מערער המבקש לחזור בו מההודייה.

ב"כ המערער חזר על הודעת הערעור והדגיש את מכתבה של עו"ד כהנוביץ ואילו ב"כ המשיבה הפנתה לדבריה היא בפרוטוקול הדיון בבימ"ש קמא, לפיה היא הונחתה להמשיך בדיון.

שמעתי את טיעוני הצדדים ולאחר שנתתי דעתי לטיעונים ולנסיבות, הגיעה עת ההכרעה.

דין והכרעה

8. דין הערעור דחייה.

סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), המקנה לנאשם זכות לחזור בו מהודייה, קובע:

"חזרה מהודייה"

(א) הודה הנאשם בעובדה, או בהודייה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודייה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו.

(ב) התיר בית המשפט לנאשם לחזור בו מהודייתו אחרי הכרעת הדין, יבטל בית המשפט

את הכרעת הדין במידה שיסודה בהודיית הנאשם, ויחדש את הדין אם הדבר מתחייב מן הנסיבות".

9. על אף השוני המהותי בין נטלי הראייה ועוצמת הראיות הנדרשת, להוכחת הטענה לפיה הודייה לא ניתנה באופן "חופשי ומרצון", הדרישה הבסיסית לכך שהודאה של נאשם תהא חופשית ומרצון, חלה לא רק על הודאה הניתנת מחוץ לכתלי בית המשפט, אלא גם על הודאה הניתנת באולם המשפט, בנוכחות המותב היושב בדין, על "כל ההודאות באשר הן" - רע"פ 2292/08 שי אמסלם נ' מדינת ישראל (30.3.2009) (להלן: "עניין אמסלם").

10. התיבה "בכל שלב של המשפט", אשר בסעיף 153(א) פורשה כמוכונת גם לשלב שלאחר הכרעת הדין - גם לשלב הערעור.

בעוד שקבילות הודיית נאשם הניתנת מחוץ לבית המשפט מותנית בכך שהתביעה תשכנע את בית המשפט כי היא ניתנת באופן חופשי ומרצון, לגבי הודייה המושמעת בין כתלי בית המשפט, תחת עינו הפקוחה של בית המשפט, קיימת הנחה שהיא ניתנת בדרך כלל מרצון חופשי, תוך שהנאשם מבין את ההליך המשפטי ומבין במה הוא מודה. כך, בפרט, כאשר הנאשם מיוצג על ידי עו"ד. עם זאת ייתכנו מקרים, בהם נפל פגם כזה או אחר בהליכי בית המשפט; נפלה טעות כלשהי אצל הנאשם; היה כשל בהבנת הנאשם את משמעות ההודאה; כשל ברצונו החופשי; נפל פסול אחר בהודייה השולל ממנה את אופייה הבסיסי כהודייה חופשית ומרצון. אולם, מקרים אלה יהיו נדירים וחריגים.

11. בעניין אמסלם עמד בית המשפט העליון על השיקולים העומדים בבסיס שאלה החזרה מהודייה שניתנה בפני בית משפט. מצד אחד - הצורך לאפשר לנאשם לחזור בו מהודייה שנתן במשפט כאשר נטען כי נפל בהודייה פגם והיא אינה משקפת את האמת ומצד שני - הצורך להגן על מערכת המשפט מפני שימוש לרעה באמצעי זה של חזרה מהודייה, אשר יפגע ביציבות, בוודאות ובאמינות החיוניים להליך הפלילי.

לפיכך, ציין בית המשפט בעניין אמסלם, כי: "מתן היתר גורף לנאשם לחזור בו מהודייה באשמה פירושו מתן היתר לסטות מנתיבו של ההליך הפלילי שהתגבש בהתאם להודיית הנאשם, והעמדתו במידה רבה לשליטתו של הנאשם, ובכלל זה, למהלכים מניפולטיביים מצידו, שיסודם בהערכות משתנות של סיכונים וסיכויים באסטרטגיה דיונית כזו או אחרת. חשש זה כבד במיוחד כאשר הבקשה לחזור מן ההודייה עולה בשלב מתקדם של המשפט, ועל אחת כמה וכמה לאחר מתן הכרעת דין וגזר דין, או בשלב ערעור. בנסיבות כאלה, החשש מניצול ההליך הפלילי כאמצעי תימרון בידי נאשם, המבקש לבחון את תוצאות ההליך ועל-פיהן להחליט אם לדבוק בהודייתו או לחזור בו ממנה ולחדש את המשפט, אינו חשש סרק". כן נקבע, כי אישורו של בית המשפט לנאשם, לחזור בו מהודייה "... אמור להינתן שלא כדרך השגרה, ורק בנסיבות מיוחדות ומנימוקים מיוחדים שיירשמו. ככל ששלב המשפט מתקדם יותר, כך תלך ותקטן נכונותו של בית המשפט לאשר חזרה מההודייה, ותידרש מידת שכנוע רבה יותר לקיומו של פסול ממשי בהודייה המצדיק ביטולו של הליך פלילי שכבר נתקיים, ופתיחתו מחדש".

גם בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פד"י נז(1) 577, 621 (2002) נקבע, כי הנסיבות בהן יותר לנאשם לחזור בו מהודייתו, הן "נסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודייה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעות הודייתו או אם ההודייה הושגה שלא כדין באופן המצדיק את פסילתה". ראו גם: ע"פ 1932/04 רג'בי נ' מדינת ישראל (14.4.2005).

12. לשאלה מהם אותם "נימוקים מיוחדים שירשמו", המאפשרים מתן רשות לחזרה מהודייה נקבע, כי יש צורך בפגמים מהותיים אשר נראה כי הביאו להודייה, ללא הבנה את משמעות ההודייה, ללא רצון חופשי, הודייה שאין בה אמת. לא כל פגם שנפל בהליכי בית המשפט נכלל בגדר הביטוי "נימוקים מיוחדים". ראו, למשל: ע"פ 5583/08 פלוני נ' מדינת ישראל (13.04.2010); ע"פ 3013/11 מטר נ' מדינת ישראל (01.02.2012). כן ראו רע"פ 523/13 שלום דזנשוילי נ' מדינת ישראל (25.8.2015) שם - למרות פגמים שנפלו בהליך שהתנהל בבית משפט קמא, לא אפשר בית המשפט העליון לנאשם לחזור בו מההודייה.

13. בענייננו, לא נפל כל פגם בהליכים שהתנהלו בבית משפט קמא. המערער היה מיוצג והוא נכח באולם בית המשפט במהלך כל ההליך, שמע את אשר נאמר, אישר שהוא מודה בעובדות כתב האישום ושמע את הטענות לעונש.

נימוקיו של המערער לבקשתו לחזור בו מההודייה נסמכים על שני אדנים. האחד - על הטענה לפיה המגעים שהתקיימו בין הצדדים והאפשרויות האחרות העומדות בפניו. מגעים אלה - כך נטען, הופכים את הודייתו לבלתי סבירה ובלתי מתקבלת על הדעת, שכן אין זה סביר שנאשם יבחר בדרך העומדת בניגוד לניהול ההליך על ידי בא כוחו, עד אותו שלב, על אף שהיא איננה הדרך הטובה ביותר עבורו ועל אף שדרך האחרת עשויה הייתה להוביל למחיקת כתב האישום נגדו.

האדן השני הוא טענת המערער, כי למרות שהוא הבעלים של המקרקעין ומתגורר בקומה עליה נבנו שתי הקומות הנוספות, בגין הוא הורשע בתיק דנן, שתי הקומות נבנו על ידי בנו ובשל מחלת הנפש של בנו, המערער לא יכול היה למנוע את הבנייה.

14. הנימוקים הנ"ל אינם מקובלים עליי, ברמה העובדתית וממילא אין הם יכולים להוות "נימוקים מיוחדים", כנדרש, לשם מתן רשות למערער לחזור בו מההודייה.

עיון בתיק קמא מעלה, כי בישיבה שהתקיימה ביום 18.11.12, הודה המערער שהוא הבעלים של המקרקעין וטען שמי שמשמש בתוספת הבנייה הוא בנו. לא נטען כי הבנייה נעשתה על ידי הבן ואף לא נטען כי היא נעשתה ללא הסכמתו של המערער. וכך אמר המערער: **"אני הבעלים של המקרקעין אבל מי שעושה שימוש בפועל זה הבן שלי"** (ההדגשה אינה במקור). בישיבה שלאחר מכן, שהתקיימה ביום 24.12.13, שאז היה המערער מיוצג על ידי עו"ד גאנם, מסר הסנגור לידי ב"כ המאשימה, בקשה שהגיש לפרקליטות, לביטול

כתב האישום. עקב כך ביקשה ב"כ המאשימה לדחות את הדיון על מנת להעביר את הבקשה לפרקליטות, כדי שתשקול אותה וכן על מנת לבדוק עובדות נוספות שהובאו בפניה.

בישיבה שלאחר מכן, שהתקיימה ביום 11.3.15, ציינה ב"כ המאשימה, כי הפרקליטות עדיין לא גיבשה עמדה בבקשתו של המערער לביטול כתב האישום נגדו. הסנגור ציין, כי נגד בנו של המערער הוגש כתב אישום בשל הבנייה (בתיק תו"ב 1955-10-08), בגין אותן עבירות בהן הואשם המערער וכי ההליכים נגד הבן הופסקו לאחר שנקבע כי הוא אינו מסוגל לעמוד לדין מחמת היותו לוקה בנפשו.

15. בישיבה שלאחר מכן, שהתקיימה ביום **25.3.15**, היא הישיבה בה הודה המערער, מסר הסנגור לב"כ המאשימה, "בקשה בהולה ביותר" (נספח טו'1 להודעת הערעור), אליה צורף ממכתבה של עוה"ד בת-אור כהנוביץ.

בהמשך לכך, הודיעה ב"כ המאשימה⁹, כדלקמן: **"עפ"י הנחיית הפרקליטות נכון להיום הפרקליטות לא אישרה מחיקת ו/או ביטול כתב האישום וביקשה כי ננהל את התיק, וככל שיועלו טענות נוספות שיבוססו בראיות תהיה מוכנה לשקול הדברים שוב. כמו כן נתבקשתי לבדוק את האפשרות להכשיר את הבניה או לכל הפחות להסיר את הבעיות התכנוניות הקשות שזה עניין החלונות ושתי הקומות בדרום והנסיגה למגרש השכן, שאז יהיה מקום על רקע מצב נפשי של הבן לעכב את ההליכים.**

אני מבקשת להבהיר לביהמ"ש, ומבלי להביע עמדה לעניין הסיכוי להכשרה, כי מה שעומד הנאשם לבצע הוא הגשת בקשה לוועדה להקלה ועניין זה יכול לקחת כחצי שנה" (ההדגשה אינה במקור).

16. לאחר הדברים האלה, נרשמה הקראת כתב האישום למערער והודייתו בכל המיוחס לו על פיו. בעקבות ההודיה הוכרע דינו של המערער ולאחר מכן נשמעו טיעונים לעונש, במסגרתם ציינה ב"כ המאשימה, בין היתר, כי המערער כלל לא הגיש בקשה לקבלת היתר והדגישה את החומרה היתירה שבעבירות כגון אלה. מנגד ציינה את מצבו הנפשי של בנו של המערער והציגה את חווה"ד הפסיכיאטרית בעניין ובסופו של דבר **ביקשה להקל עם המערער בדינו וכך אמרה: "לפנים משורת הדין ובאופן חריג המאשימה תעתור למתחם ענישה בקנס שנע בין 20 ל-30 אלף ₪, צו הריסה, איטום החלונות שבשתי החלונות, כפל אגרה וחתימה על התחייבות"**.

בטיעוניו לעונש, ציין הסנגור בפני בית משפט קמא, את ההליך שהתקיים נגד הבן, את תלונותיו של שכנו של המערער נגד הבניה וטען כי תלונת השכן היא שהביאה להגשת כתב האישום נגד המערער. עוד תיאר הסנגור את זכויותיו של המערער, מכוח ירושה, במקרקעין ובבית הבנוי עליהם ואף העלה טענה של הגנה מן הצדק, בהתייחס למידת העונש שיש להטיל על המערער, תוך שהוא טוען, כי הקנס צריך להיות מינימלי.

בסופו של דבר נגזרו, כאמור, על המערער קנס נמוך, בסך 10,000 ₪, לתשלום בעשרים תשלומים, אגרה בסך 4,503 ₪ (ללא כפל אגרה) והתחייבות. כמו כן הוצא צו הריסה שביצעו נדחה ל-18 חודשים, על מנת לאפשר למערער זמן לפעול להשגת היתר.

17. הטיעונים לעונש היו ארוכים וברורים ולא ייתכן שהם או משמעותם, נעלמו מהנאשם.

במכתבה של עו"ד כהנוביץ נאמר, במפורש, כי ניתנה הנחייה לב"כ המאשימה להמשיך בהליך וכפי שצוטט לעיל - ב"כ המאשימה חזרה בבית משפט קמא והבהירה, סמוך לתחילת הדיון, כי הפרקליטות לא אישרה מחיקת האישום ועמדה על ניהול ההליך. אמנם, ב"כ המאשימה ציינה כי היא התבקשה לבדוק אפשרות להסיר את הבעיות התכנוניות הקשות ולהכשיר את הבנייה ואף אפשרות של עיכוב הליכים אולם, במקביל, היא הבהירה, כי דיון בבקשה להקלה שעומד הנאשם להגיש, יכול לקחת כחצי שנה.

אין, אפוא, כל פלא, שנוכח ההנחייה שניתנה לב"כ המאשימה על ידי הפרקליטות, להמשיך בהליכים, הנחייה אשר הובהרה, במפורש, בבית משפט קמא והייתה ברורה גם לסנגור, נמשך ההליך.

18. חזקה על הסנגור ששקל את כל השיקולים, הגיע להחלטה מושכלת בדבר הדרך בה יש לנהוג ואף הסביר זאת למערער. המערער לא טען שהסנגור הטעה אותו, לא הביא בתצהירו כל טענה בנוגע לדברים כאלה או אחרים שאמר לו הסנגור ואשר אינם עולים בקנה אחד עם הכתוב בפרוטוקול הדיון של בית משפט קמא.

כאמור - הסנגור עצמו, בתשובתו לפניית ב"כ המערער אליו, הכחיש את טענות המערער ואמר, במפורש, כי הן אינן נכונות וכי המערער נטל חלק מלא בהליך בפני בימ"ש קמא ודבריו אלה נתמכים בתשובת ב"כ המאשימה ובדבריה בפני.

19. שוכנעתי, כי הודיית המערער בבית משפט קמא ניתנה לאחר שיקול דעת וכי היא ניתנה באופן חופשי ומרצון ולא נפל בה כל פגם. ההחלטה כיצד להמשיך את ההליך שעה שב"כ המאשימה עומדת - בהנחיית הממונים עליה, על המשך ההליך (כפי שעשתה ב"כ המאשימה, על פי הרשום בפרוטוקול בימ"ש קמא) נתונה לשיקול דעת הסנגור והנאשם ולא ניתן למצוא פסול בהודייה הנעשית בנסיבות אלה, מה גם שעוד בישיבה קודמת הודה המערער שהוא הבעלים וציין שהוא לא בנה את הבנייה הבלתי חוקית והעובדות על פיהן הורשע, תואמות מצב דברים זה.

20. הטענה עליה נשען האדן השני של הערעור - היא הטענה לפיה המערער לא יכול היה למנוע מבנו לבנות את הבנייה הבלתי חוקית, נטענה בעלמא. ספק אם, בכלל, היה בטענה כדי להועיל למערער, אולם, ממילא, היא לא נטענה בבית משפט קמא ובפניי היא לא פורטה ולא נתמכה בכל מסמך, למעט מסמכים המעידים על מצבו הנפשי של הבן. בכל מקרה, במסמכים אלה בלבד אין די. אין בתצהירו של המערער כל פירוט, כיצד יכול היה הבן לבנות את הבנייה המסיבית, ללא הסכמת המערער, מה מקורות המימון של הבנייה, מה עשה המערער בניסיון למנוע את הבנייה וכיוצ"ב.

המערער גם לא הראה כי הודייתו גרמה לו לעיוות דין, בפרט כאשר בימ"ש קמא התחשב בכל השיקולים לקולה

וגזר על המערער עונש קל ביותר. גם אם הייתה קיימת אפשרות שכתב האישום נגד המערער יימחק, ספק אם אפשרות זו הייתה ריאלית והתפתחות העניינים מאז ועד היום מוכיחה. עובדה היא, כי מאז גזר הדין עברו כשנתיים ימים והבנייה טרם הוכשרה.

עוד יש לומר, כי ממילא, הכשרת הבנייה בדיעבד איננה מרפאת את הפגם אשר נפל באי קבלת היתר בנייה מלכתחילה ואינה מאיינת את העבירות שנעברו על ידי המערער ובהן הוא הודה בבית משפט קמא.

21. לאור כל האמור לעיל, אין כל מקום להתיר למערער לחזור בו מההודיה ואין כל מקום להתערב בגזר הדין.

הערעור נדחה.

על המערער לבצע את צו ההריסה עליו הורה בית משפט קמא, בתוך 30 ימים מהיום.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, ט"ז ניסן תשע"ז, 12 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.